

да направятъ, и така тѣи сами отидоха и обѣщаха се на Милоша, че ще го признаватъ за кнезь и господарь, само да умири народъ-тъ. Милошъ пакъ прие това предложение, понеже бѣше то за Сърбы-тъ отъ голѣмъ ползъ, а най-паче когато ся положи това управление въ дѣйствиe, вече ще могатъ подобрь да прибиратъ плодове за друго; и тѣй наскоро го потвърдиха въ достоинство, като главъ надъ кнезове-тъ въ Рудникъ.

Милошъ ся намѣрваше сега въ средоточие-то на народъ-тъ, и скоро стана почти сърдце на сѣщый-тъ. Нъ следъ нѣколко врѣмя като забрави-ха Турцы-тъ уговори-тъ си и почнаха изново да угнѣтаватъ народъ-тъ и туриха му ново тѣжко иго, излезе той пакъ помѣжду народъ-тъ, или да му помогне да ся освободи или да пропадне заедно съ него. И това негово предузятие ся почти изпълни. — Тамамъ что бѣше Сърбія малко нѣщо въ по-добро състояние дошла, ето и Кара Георгій ся върна изъ Русіѣ и дойде при нѣкого си Вуйцъ въ Смедерево. Той ся изясняваше че съ тажъ надеждъ ся отдалечилъ отъ отечество-то си, за да може после, като ся покажатъ по-добры околности, да ся върне назадъ и да захване нѣщо. Тукъ той, — понеже го влечаше желание-то му да ся получи пакъ власть-тъ и славъ-тъ, коѣ-то бѣше малко посрамирлъ — неговореше нищо друго, освенъ да е сега врѣмя да ся подигнатъ изново: и казваше че това кое-то той иска ся е сега и въ Моревъ (Гръціѣ) случило, и че чрезъ това сега ще Сърбія да получи едно по-добро защищение, нежели по-преди, а помѣжду това казваше